

En rättrådig konung, som rådde över clanna Rudhraighes lyckliga folk, var Fergus, son till Léite, son till Rudhraighe. Dessa voro hans hjältar och stridsmän: Eirgenn, Aimirgin iurthunnach (plundraren), Conna Buidé, son till Iliach, och Dubán, son till Lughaid.

Hos ~~denne konung~~^{honom} hölls en stor fest i Emáin Macha. Just på samme dag och timme höll konungen över Luchra och Lupradán en fest. Hans namn var Iubhdán, son till Abhdaein. Dessa äro namnen på Iubhdáns stridsmän: Conán son till Ruichid, Gerrchú son till Gairid och Righbeg son till Robeg; Luiccin son till Luiccid, Glúnán son till Gabarn, Febpl son till Feornín och Cinnbeg son till Gnúmán; Buans son till Brigbeg, Bran son till Luan och Methers son till Mintán; och den starke mannen i Luchras ~~land~~^{h/} och Lupradáns land var Glomhar son till Glass son till Glomraide, och det mästerstycke, som han brukade utföra, var att hugga ner en tistel med ett enda hugg, och det fordrades stor ansträngning av tolv man bland de övriga för att i brottning få ~~om~~^{honom} kull honom. Och här var också kungens tronarvinge: Beg son till Beg; kungens skald och sångare Esirt, son till Beg, son till Buaidghen, samt övriga ädlingar i i Luchras och Lupradáns land.

De ordnades nu i festsalen efter rang och rätt: vid ³ ⁴ salens ena sida ⁵ satt Iubhdán och hade på ena sidan sin gemål Bébhó och på andra sidan sin skald. På andra sidan av salen ~~satt~~ mitt emot Iubhdán satt Beg, son till Beg tillika med herrar och hövdingar. Kungens starke man Glomhar, son till Glomraide^{h/}s son Glass, stod vid dörren. Nu togos tapparna ur tunnorna, bruna och brandiga av åldrig idegran. Förskärarna stego upp för att skära för och munsänkarna att fylla glaset och iskänka åldrigt öl, sömngivande, starkt, så att kring salens sidor man sorlade högt av glädje.

Till slut reste sig Iubhdán, deras konung och den främste i deras råd, och höjde det krokiga hornet. För att hedra ^{härskaren} ~~Iubhdán~~ reste sig

också Beg son till Beg mitt emot honom. Då fick konungen lust att tala och frågade dem: "Haven I någonsin sett en kung, som var bättre än jag?" och de svarade: "Nej, det ha vi inte." "Haven I någonsin sett en man starkare än min starke man?" "Nej, det ha vi inte." "Haven I någonsin sett ståtligare stridsmän, än de som nu i afton äro ~~här~~ i detta hus?" "På vårt ord," svarade de, "det ha vi aldrig!" "Jag vågar också mitt ord," fortsatte Iubhdan, "att det vore en svår sak att med makt i natt ta vare sig fångar eller fanor ur detta hus, så mäktiga och många som dess män äro."

När kungens hovskald Esirt hade hört allt detta, brast han ut i skratt, och då frågade Iubhdan: "Esirt, vad var det som kom dig att skratta?" Skalden svarade: "Jag vet en provins i Irland, och en enda av dess män skulle kunna taga byte och fångar från alla fyra de bataljoner, som du här mönstrar av Luchra." "Fängslens skalden," ropade konungen, "att hämnd ^{må} ~~än~~ krävas på honom för hans övermodiga ord!" Så skedde, men Esirt sade: "Iubhdan, dålig frukt ger din befallning att fängsla mig, ty till straff skall du själv i fem år vara fången i ^h Emhain Macha, och därifrån ~~XXXX~~ skall du inte bli löst utan att lämna från dig den kostligaste av dina kungliga skatter. Jag själv måste gå till Fergus, son till Léite, och blir nära att drunkna i hans dryckeskärl. Ja, illa har du gjort mot mig, o konung," fortfor Esirt, "men ge mig en frist på tre dagar och tre nätter, att jag må ila till Emhain Macha till Fergus mac Léites hus, så att jag där må finna ett tydligt tecken att föra hit som bevis på sanningen av ^{vad jag sagt} ~~mina ord~~, och om det ej lyckas, så må du göra med mig vad du vill."

Esirt blev löst från sina bojer och reste sig. Han tog på sig ett lent linne av fint silke och över det en guldsömmad klädnad och en guldfransad mantel av praktfull purpur med vallande veck. På fötterna tog han skor av ^{agr} ~~finaste~~ finndruine med gyllene band.

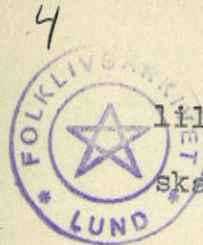
I handen höll han sin skaldestav av finndruine, och på huvudet hade han en silkeshuva. Så tog han kortaste kosan till Emhain Macha, och när han stod utanför porten, skakade han sin skaldestav.

Portvakten hörde ljudet och gick ut. Han fick då se en liten, liten man, praktfullt klädd och med stolt hållning, men grässtråna i den jämna gräsmattan räckte honom upp över knäna, ~~xxx~~ ja, ända upp till det tjockaste av låren. Portvakten blev häpen och skyndade att tala om för Fergus och hans män, vad han sett. Alla frågade: "Är han mindre än Aedh?" Aedh var Ulsters skald och så liten att han kunde stå på en fullvuxen mans hand; men portvakten svarade: "Ja, han skulle minsann ha god plats på Aedhs hand." Alla bröt ut i skallande skratt. Alla ^avörp ivriga att så fort som möjligt få se Esirt och tala med honom. "Å, stora människor!" sa ~~xxxxxxx~~ Esirt, ^{-en}låt inte er onda andedräkt komma in på mig, utan ^{en}låt den där lille mannen, som är minst bland er alla, komma hit; han som visserligen är liten bland Eder, men som i det land, där jag har mitt hem, skulle anses stor." Då ställde Aedh honom på sin hand och bar in honom.

Fergus frågade vem han var och fick till svar: "Jag är Esirt, son till Beg, son till Buaidghen, överskald och sångare hos Luchra och Lupracⁿ." Alla njöt som bäst av festen, och munskänken kom just till Fergus. "Ge den lille mannen den bägaren," sade konungen. "Jag vill varken äta av Eder mat eller dricka av Eder öl," ~~xxxx~~ ^{de} svarade Esirt. "På vårt ord," sade Fergus, "du tycks vara en morsk och egenmäktig man. Du borde kastas i bägaren, så du riktigt fick dricka ditt lystmäte." Då munskänken hörde det, grep han Esirt och kastade honom i bägaren, och där fick han simma runt omkring kanten. "I vise män i Ulster!" ropade Esirt; "mycket värdefullt vetande och mycken visdom finns det minsann, som ni väl skulle behöva lära er av mig, men nu låter ni mig drunkna!"

Han togs upp ur bägaren och torkades med finaste silkedukar, och Fergus frågade: "Varför sade du nyss, att du inte ville smaka vår mat?" "Det skall jag nog tala om för dig," svarade den

lille mannen, "men lova först att du inte blir ond!" "Frukta inte, jag skall inte bli ond," svarade Fergus.

"O, Fergus, vredgas då inte, fast mina ord är beska. Du har en fläck på ditt samvete, fast du tror att den är osedd. Du lever i äktenskapsbrott med din husföreståndares hustru, och din fosterson med din drottning."

"Esirt," sade Fergus, "du är sannerligen inte ett barn, utan en man som vet vad han säger, och du skall inte känna av min vrede. Vad du sade om mig är sant, ty husföreståndarens hustru är min älskarinna, och då du vet det, så är nog det andra också sant." Då sade Esirt: "Nu skall jag äta den mat du bjuder mig, ty du har bekänt din skuld. Gör inte så mer!" Därpå återvann skalden sitt goda lynne och sade: "Jag har diktat en drapa till min ^{egen} konungs ära. Har ni lust, så skall jag föredraga den." Fergus svarade: "Ja, det skulle vi gärna vilja höra."

Så sjöng Esirt om sin segersälle och lysande konung Iubdhan, son till Abhdán, konung av Magh Line och Magh Faid^hlenn, om hans röst så ljuv och klar som klangen av koppar, om hans hy så härlig som rönnens röda bär och som svanens dun eller strömmens skum, om hans öga så brunt som mjödets ström, om hans rikedom, makt och frikostighet^g, om hans talrika ljuslockiga krigare och härliga hästar och om hur älskad han var.

När han slutat sin sång, gav hela skaran sitt bifall till känna och överhopade honom med gåvor, så att dyrbarheter av olika slag snart bildade en hög lika stor som en av dem själva. "På min ära," sade Esirt, "detta är ett svar värdigt välborna män, men tagen äock tillbaka edra gåvor! Jag behöver dem ej, ty i min härskares följe finns ingen, som inte har tillräckligt av allt." - "Nej," ropade alla, "om vi så hade gett dig våra hustrur och vår boskap, så skulle vi inte ha tagit det tillbaka, och lika litet ta vi nu tillbaka, vad vi ~~vi~~^{nyss} ha gett dig." "Då, I vise män och skalder i Ulster," sade Esirt, "delen eder emellan gåvorna! Tagen två tredjedelar för Eder själva och given resten åt

Ulsters hästskötare och gycklare!"

Så stannade Eirt i tre dagar i Emhain Macha och tog så avsked från Fergus och Ulsters ädlingar. "Jag vill följa med dig," sade Ulsters skald och vise man, Aedh. Esirt svarade: "Jag vill inte be dig komma med, ty hur mycket vänlighet och gästfrihet, som kommer att visas dig, skulle du kunna säga, att det inte var mer, än du fått löfte om, men om jag inte bjuder dig, och du dock får allt sådant, så kommer du att vara tacksam."

Så gick de båda skalderna åstad från Emhain Macha, och eftersom Aedh tog längre steg, blev Esirt efter. "Du är en klen fotgängare, Esirt," sade Aedh. Då gav sig Esirt till att springa så fort, att han kom på ett pilskotts längd framför Aedh, som då yttrade: "Det rätta ligger mellan de båda ytterligheterna." "På mitt ord," sade Esirt, "det är första gången jag har hört talas om det rätta, sen jag kom bland Eder." Så gick de vidare, tills de kommo till havsstranden. "Vad ska vi nu göra?" frågade Aedh. "Fara över havet," svarade Esirt. "Aldrig kommer jag helskinnad över," sade Aedh. Men Esirt svarade: "När du ser, att jag kan göra det, så vore det underligt, om inte du kan." Då Aedh alltjämt misströstade, lugnade Esirt honom med att Iubhdans häst, som kunde springa lika bra på vatten som på land, skulle komma och bära dem över.

Det dröjde icke länge, förrän de fick se någonting komma raskt rusande fram över böljekammarna. "Må det onda det för med sig komma över det själv," ropade Aedh. "Vad ser du?" frågade Esirt. "Jag ser en rödlurvig hare," svarade Aedh. "Nej!" sade Esirt, "det är snarare Iubhdans häst, som kommer för att hämta dig." Det var en häst med ett par eldiga ögon, en ^{prålande} ~~den vackraste~~ purpurfärgad ^{man} ~~man~~, fyra gröna ben och en svajande svans i böljande bukter. Hans färg var som guldsmedernas gula guld och han hade gyllene betsel. Esirt satte sig upp och sade: "Kom och sätt dig här hos mig, Aedh!" Men Aedh var alltjämt ängslig:

"Nej, skald, han är för liten att tjäna dig ensam som skepp!" "Aedh, sök nu inte fel på den, ty hur stor visdom du än har, så kan den bära oss båda."

Så red de fram över de väldiga vågorna, tills de nådde Magh Faithlenn. Där hade Luchras folk samlats för att invänta dem. "Esirt kommer," ropade de, "och han har en jätte i sitt sällskap!"

Iubhdan kom och mötte Esirt och gav honom en kyss. "Men skald," sade han, "varför för du jätten med dig att förgöra oss?" "Han är ingen jätte, utan Ulsters skald och vise man, och kungens dvärg. I det land, som han kommer från, är han den minste, så att han kan ligga vid de store människens barm som ett barn och stå på deras flata hand. Men trots allt detta är han sådan, att I skullen göra väl i att taga Eder i akt för honom." De frågade vad han hette, och fick till svar, att han kallades skalden Aedh. "Bevare oss!" ropade de till Esirt, "din jätte är verkligen ofantlig."

Sedan vände sig Esirt till Iubhdan och sade: "På dig, Iubhdan, lägger jag nu sådana ^{geasa} ~~geasa~~, som en sann hjälte inte får bryta, att du i egen person går till den ^{ort} ~~plats~~, som vi nu ^{lämnat} ~~kommit från~~, och att du skall bli den förste som prövar den gröt, som i afton har lagats för kungen av Ulster." Då gick Iubhdan i sitt hjärtas bekymmer att rådslå med sin gemål Béobó. Han talade om för henne att Esirt hade lagt honom under geasa och bad henne följa med. "Det skall jag," sade hon, "men du handlade orättfärdigt, då du lät fångsla Esirt." Så satte de sig på Iubhdans gyllene häst och red samma afton till Emhain Macha, dit de kom~~de~~ fram, utan att någon märkte dem. "Iubhdan", sade Béobó, "sök reda på gröten, som Esirt talade om, och låt oss ge oss i väg igen, innan folket här stiger upp."

De kom in i borgen och fann där Emhain Machas stora gryta med folkets gröt i den. Iubhdan gick fram till den men kunde inte nå upp från mark~~en~~. "Stig upp på din häst!" sade Béobó, "och från hästen kan du nå grytans kant." Det gjorde han, men då gröten var för långt nere i grytan och hans arm för kort, kunde han inte nå ~~till~~ skaftet av sil-

7
 versleven, som var i grytan. Då han ^{ryckte till för att räcka den} gjorde en ansträngning att nå ner, slant han och föll ner i grytan, så gröten stod honom till midjan. Där fann han sig sålunda fjättrad till händer och fötter av gröten. "Du dröjer länge, svartlockige man!" ropade Bébo till honom. Iubhdan hade nämligen svartlockigt hår och hans hy var vitare än havets skum och hans kind rödare än rönnens bär.

2 "Bébo!" ropade Iubhdan, "ge dig i väg på hästen till Luchras land!" "Säg inte så," sade hon, "jag vill inte ge mig härifrån, förrän jag får se, hur det kommer att ^{gå} utveckla sig."

1 "Svartlockige man, nu är du illa ute. Vi måste rida tillbaka strax, för sjön är vred och det är flodtid nu." "Ljuslockiga kvinna! Jag sitter fast i ~~gröten~~, som i beck och jag blir aldrig fri, utan att bli lösköpt. ^{Dagningen} Morgonen nalkas och du måste fly. Jag sitter fast i gröten, och ~~du~~ du är dåraktig om du stannar." "Ja, det var ett överilat ord du talade, då du sade, att ingen kunde taga fast dig mot din vilja!" "Ja, ~~konst~~ visst var det ett överilat ord jag talade i mitt hus. Nu måste jag stanna här ett år utan att få se någon av mitt folk."

Husfolket hade stigit upp och kom nu och lyste på Iubhdan i grötgrytan, som han inte kunde ^{bli fri} komma lös från. Då de fick se honom, gav de till ett skallande skratt, Sen drog de upp Iubhdan ur grytan och bar honom till Fergus. "Minsann!" sade kungen, "detta är inte den lille mannen, som var här förut, för den förre lille mannen hade ljus hår, men den här har svart. Vem är du, lille man, och varifrån kommer du?" Iubhdan svarade: "Jag är av Luchras folk, och över det är jag konung. Denna kvinna, som I sen hos mig, är min maka och drottning över Luchra. Hennes namn är Bébo, och jag har aldrig sagt en osanning." "För ut honom!" befälde Fergus, "och sätt honom ute hos tjänstfolket, men vakta honom väl!" Iubhdan skulle ledas ut men sade: "Om du vill visa mig en ynnest, så låt mig inte vara bland dem! De stora människors andedräkt pinar mig. Och jag ger mitt ord på att jag aldrig skall lämna dig, förrän du och ditt folk till-

låter det." Fergus svarade: "Ja, kunde jag bara vara säker om det, skulle du inte behöva vara bland drängarna ." "Aldrig har jag brutit mitt ord," svarade Iubhdan, "och aldrig skall jag bryta det."

Då fördes han till ett fint rum, som Fergus upplät som hans särskilda bostad, och en av konungens pålitligaste tjänare fick i uppdrag att passa upp åt honom. "Detta är verkligen ett präktigt rum," sade han, "men mitt eget rum är präktigare." (Här följer en skildring av hans präktiga boning, och hur han med anledning av att eldaren ville lägga ett vedträd med en fastvuxen murgrönstam på elden, lär honom, att murgrönan är trädens konung och icke får brännas. Ty gör man det, råkar man ut för olyckor. Likaledes får man ej bränna äppelträd, slån och ~~xixxxx~~ vide. Rönn, druidernas träd, får man bränna, men ej hassel. Sålunda gav han råd rörande allehanda träd.)

Så vistades Iubhdan där utan att övervakas, och alla tyckte det var roligt att se honom och lyssna till hans ord.

En gång fick Iubhdan se hur en av kungens krigare tog på sig ett par nya skor och ondgjorde sig över att sulorna var för tunna. Iubhdan skrattade. Kungen frågade varför och Iubhdan svarade: "Den mannen kommer mig att skratta. Han klagar över sina skor men ej över sitt ~~egne~~ eget liv. Hur tunna skorna än är, så kommer han aldrig att slita ut dem." Det fick Iubhdan ~~xxxxx~~ rätt i, ty den mannen kom innan kvällen i strid med en annan av kungens män, och de dödade varandra.

En annan dag samtalande husets folk om allehanda ting och talade om, att de skulle utföra än det ena och än det andra, men de glömde att tillägga "om Gud vill", och Iubhdan skrattade och sade:

"Mänskan spår, men Gud rår.

Mänskan vet ej hur det går

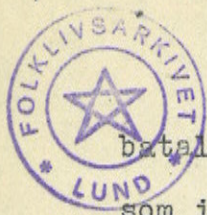
talat vad hon ej förstår.

Rätt är allt /

(vad Gud befallt,

livet växlar snabbt gestalt."

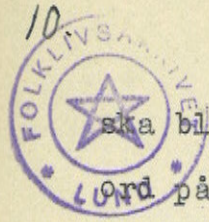
Iubhdan stannade nu i EmhairMacha, tills Luchras folk kom sju bataljoner starka för att få honom tillbaka; och av alla dessa var det ingen som i längd eller tjocklek överträffade de övriga. Till Fergus och Ulsters ädlingar, som kom ut för att förhandla med dem, sade de: "Ge oss vår konung, att vi må friköpa honom med en stor lösen!" Fergus frågade: "Vad för slags lösen?" "Denna stora slätt ska vi årligen täcka med en präktig veteskörd utan plöjning eller sådd." "Jag vill ej ge Iubhdan från mig," sade Fergus. "I natt ska vi då göra dig skada." "Vad då för skada?" frågade Fergus. "Alla Ulsters kalvar ska vi släppa ~~ihop~~ ^{till} deras mödrar, så att i morgon ska här i hela landet inte finnas så mycket mjölk, som behövs för att mätta ett dibarn." Men kungen svarade: "Det kan ~~ni~~ ⁿⁱ få göra, men Iubhdan får ni inte."

De gjorde om natten, vad de sagt. Om morgonen vände de åter till Emhains fält och lovade att gottgöra skadan, om Iubhdan blev fri. Fergus nekade, och de sade: "I natt ska vi göra en annan hämndeakt: vi ska smutsa ner alla källor, strömmar och floder i hela landet." Men kungen svarade, att det blott var ringa skada, och att de inte skulle få Iubhdan tillbaka.

Sedan de under natten hade utfört sin hotelse, kom de nästa dag åter för att få tillbaka Iubhdan, men Fergus ville ej. "Då ska vi göra dig ännu mer skada." "Vad då för skada?" "I natt ska vi bränna alla kvarnar i Ulster." "Men Iubhdan får ni inte," svarade Fergus.*

Så gick de åstad och utförde sin hotelse, och på fjärde dagen kom de åter till Emhain Macha och begärde få Iubhdan tillbaka. Fergus svarade: "Jag släpper honom inte." "Då ska vi straffa dig." "Vad då för straff?" "Vi ska ta axen av all säd i hela landet." "Iubhdan får ni i alla fall inte." De gjorde som de sagt, återvände till Emhain Macha på den femte dagen och bad att få Iubhdan tillbaka. Men Fergus sade nej. "Då ska vi utföra ännu en hämndeakt mot dig." "Vad då för en hämndeakt?" "Vi ska skära av håret på alla både kvinnor och män, så att de för alltid

ska bli höljda med vanära." Då ropade Fergus: "Gör ni det, så ger jag mitt på, att jag dödar Iubhdan." Då sade Iubhdan: "Det är inte det rätta sättet. Låt hellre mig personligen tala med dem och befalla dem att gottgöra den skada de ha gjort och sedan avtåga." Så gick Iubhdan ut till sina män.

trodde de/
Vid hans åsyn, att han nu skulle få följa med dem och gav till ett väldigt fröjderop. Men Iubhdan sade: "Mitt trogna folk! Tågen nu hem, ty jag får ej följa med Eder. Allt som ~~ni~~ ⁿⁱ har förstört, må ~~ni~~ ⁿⁱ återställa och gör ^{en} inte mer skada, ty om ~~ni~~ ⁿⁱ gör det, måste jag dö. Esirt har förutsagt att jag ~~måste kvarlämna här~~ ^(göra det, måste jag dö. Esirt min kortligaste klenod) det dyrbaraste jag äger, innan jag får återvända." Då tågade Luchras här sorgsen och nedslagen hem.

Kort därefter kom skalden Aedh hem från sin underbara resa till Luchras och ^{h/} Lupracans land, De vise och lärde utfrågade honom om Iubhdans ~~fr~~ hus och husfolk och om Luchras land, och han kunde inte nog prisa landets härligheter, folkets förträfflighet och Iubhdans rikedom. Till årets slut stannade emellertid Iubhdan kvar i Emhain Macha, men då sade han till Fergus: "AV alla mina dyrbaraste klenoder må du välja en, och de äro alla ypperliga. Tag mitt spjut! Den som har det kan tryggt trotsa ^{Tusenden} ~~hundra~~den. Eller tag min sköld! Ingen kan bli sårad som har den. Eller tag mitt svärd! Ett bättre finns ej i någon furstes hand i hela Irland. Eller min kappas! Den är alltid ny och gör tjänst åt din son och din sonson. Eller min gryta! Om den än fylldes med stenar, skulle den förvandla dem till föda åt furstar. Eller mitt ridspö! Har du det spöet i din hand, så måste alla kvinnor älska dig. Eller min luta, som spelar av sig själv den ljuvaste musik! Eller två svin ur min svinahjord; om man än slaktar dem på kvällen, så äro de nästa dag levande igen! Eller mina skor av brons! De ^{skä} göra dig god tjänst, ty de bäradig ^{vatten som över land} ~~över land och vatten~~ lika väl." "

Bland alla dessa dyrbarheter, som tillhörde Iubhdan, fick Fergus alltså välja, och han valde skorna, och Iubhdan tog nu farväl av Fergus och Ulsters ädlingar, och så omtyckt hade han gjort sig, att alla

ft 640: 11

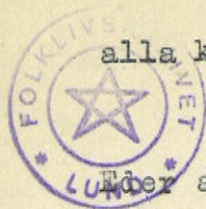
sörjde över att han nu skulle lämna dem. Om honom har sagan ej mer att säga. Men anledningen till att Fergus valde just skorna är följande:

En dag gick Fergus tillsammans med en av sina män vid stranden av Loch Rudraige^{h h}, och de badade i sjön. Men i sjön bodde ett vidunder, Loch Rudraiges sinech^{h h}, som fick syn på dem. ~~Den~~^{Den} skakade ~~sinechen~~^{på} sig, tills hela sjön kom i våldsam ~~förelse~~^{vallning} och reste sig upp i ~~form av ett~~^{skräckfull} ~~vall~~ som en regnbåge mot himlen, ~~hiskelig~~^{rusade efter} att skåda. Då de fick syn på vidundret, sam de mot stranden, och det förfölje~~de~~^{de} dem i rasande fart., så att vattnet forsade åt bägge sidor. Fergus lät sin följeslagare stiga först i land, och odjurets andedräkt nådde kungen, ~~så att~~^{Då} han blev krokryggig och skelögd och med munnen vriden på sned ända bort mot nacken. Men själv visste han inte att han blivit sådan, och ingen vågade fråga honom vad det kunde vara, som vållat ~~denna förändring hos honom~~^{detta}, och inte heller vågade man låta en spegel finnas i hans hus.

Den man, som varit med honom, talade emellertid om alltsammans för sin hustru, och hon förde det vidare till Fergus' gemål, drottningen. Så hände det, att det blev en träta mellan kungen och drottningen, och han gav henne ~~ett slag i ansiktet~~^{en örfil}, så att en tand bröts av. Då blev drottningen vred och sade: "Att hämnas på sinechen i Loch Rudraige^{h h}, som vred din mun på sned bort ~~riktigt~~ mot nacken, skulle passa dig bättre än att vinna en oblodig seger över en kvinna!" Därpå höll hon en spegel framför Fergus, och då han såg sin bild i den, sade han: "Kvinnan talar sanning, och det är sannerligen Loch Rudraiges sinech^{h h}, som ~~gett mig detta utseendet~~^{gjort mig sådan}." Och det var därför som han framför alla Iubhdans andra klenoder valde just skorna.

Hela Ulster samlades och följde Fergus i skepp och snäckor till Loch Rudraige^{h h} och nådde fram mitt i sjön. Odjuret reste sig och skakade sig så, att det slog alla fartygen mot varandra och strödde omkring dem ~~som~~^{när} torrt ris knäcks och kastas omkring under hästars hover, så att

alla kantrade, innan de nådde stranden.

Fergus sade då till Ulsters män: " Stannen här, och sätten

leder alla, att I män se, ^{mig} hur jag och sinechen ~~så~~ drabba samman! "

Sedan han tagit på sig Iubhdans skor, ^{rusar} ~~sprang~~ han, ~~ixxjxxx~~

reslig, rask och rådig mot odjuret i sjön. Då sinechen hör honom nalkas, visar den tänder som varghunden mot piskan, ögonen lysa som lågande lampor, den kröker i kramp sina klösande klor, ~~xxxxxxx~~ böjer i båge sin hala hals och viker tillbaka sina väldiga öron, ilsken och ursinnig, grym och grådig. Ack, att av ödet utses att möta ett monstrum av sådant slag! Så hiskligt huvud, så gräsligt gap, kam och manke av sträva stripor, på varje sida tre femtiotal fötter, varje fot fullsatt med tre femtiotal krokiga klor, hård hud hel och hållen, tre gånger femtio fot i höjd då den sträcker sig, rund som ett äpple, då den hukar ihop sig, men stor som en kulle, klädd med törnen. Konungen såg sinechen och rusade mot den rask och rådig. Båda skyndade mot sjöns mitt. Så ursinnigt yrdes den upp av anloppet, att den spräcklige laxen sprang på land, ty vattnet bjöd den ej viloplats, då den vita sanden sögs från botten mot ytan. Så blev vattnet vitare än mjölk, sedan rött av brusande blod. ~~xxxxxx~~ reste sig ^{vidundret} ~~djuret~~ väldigt ur vattnet som en åldrig ek över ungskog, det flydde för Fergus.

Bort över böljorna förföljde Fergus, hårda och hastiga hugg högg han tills sinechen dog. Med Galadholg, sitt kungliga svärd, högg han sinechen i bitar. Hjärtat tog han ~~xxx~~ ^{med} till stranden, där Ulsters krigare satt. Men hans egna sår var lika många som odjurets, och ett såll kunde inte ha fler hål än hans hud. Så hade han sargats av sinechens tänder, att han hjärteblod hade gjutits, och tala kunde han svårligen, men stönade av smärta.

Men Ulsters män såg ej striden med glädje. De sade, att om striden varit på land, skulle de stått honom bi, och det med styrka och mod. Då sade konungen: "Ulsters ädlingar! Jag har funnit döden i striden, men tagen detta svärd i Eder vård, tills det efter mig i Ulster kommer en, som blir det en värdig herre. Hans namn skall också bli Fergus, nämligen

Ros~~den~~ rödes son Fergus. Sorgsna stod Ulsters män med tårar i ögonen över Fergus. Även hans skald Aedh kom och sjöng en klagosång över konungen, som för en dåraktig kvinnas skull måste dö. Så gav Fergus upp anden. Hans grav grävdes, hans namn skrevs i ogham och prisades på övligt sätt. Minnesstenar(uladh) restes av Ulsters män, och av dem har Ulster(Uladh) fått sitt namn. Sådan var berättelsen om Fergus' död och om Luchras-folkets bedrifter. ~~██████████~~